

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ
ΟΛΙΓΟΝ ΤΙ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

- (Ρεμβάζει ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, καὶ ἰστὸ δεξιὸν τοῦ πλευρὸ ἔχει τὸν Κόντε Ῥώμα. Ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς σὰν νύφη καμαρόνει, καὶ στρήφει τὸ μουστάκι του καὶ κάποτε θυμόνει ὁ Σπήλιος Ἀντωνόπουλος κρυφῆ κουβέντα κάνει περὶ πραγμάτων σοβαρῶν μετὰ τοῦ Δεληγιάννη, ὁ δὲ τῶν Στρατιωτικῶν ἀγρίως ῥουθουνίζει, κί' ὁ Παππαλαχανόπουλος τῆ μύτη του σκαλίζει. Εἶναι σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ λάμπει τὸ φεγγάρι, ὁπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς σηκώνεται μὲ χάρι, στέκει ἐμπρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς μ' ἐννέα ὑποκλίσεις, καὶ ἀρχινᾷ περὶ πολλῶν νὰ δίδῃ ἐξηγήσεις.)
- ▲.— Ἀγαπητοὶ μου κύριοι, πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων ἔσται διακοίνωσιν ἐκ δώδεκα σελίδων ἑστὸν σεβαστὸν μοι Γλάδιστον, καθὼς θὰ μάθουν διὰ τὰ παραγράφωδα τὰ ἐν Φιλιππουπόλει. [λοι, Ἐλπίζω δὲ ὁ ἀρχηγὸς τῶν εὐγενῶν Οὐίγγων αὐτὴν τὴν διακοίνωσιν νὰ τὴν ἰδῆ ὀλίγον καὶ ὅλα μας τὰ δίκαια ὑπ' ὄψιν του νὰ λάβῃ, ἂν καὶ φοβοῦμαι τίποτα πῶς δὲν θὰ καταλάβῃ. Κί' ὅταν ἐπῆγα πρό τινος καιροῦ εἰς Βερολίνον ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅταν ἰστὸ Συνέδριον ἢ γλῶσσα μου ἐλύθη, ὁ μακαρίτης Βήκονσφελδ εὐθὺς ἀπεκοιμήθη. Αὐτὸ φοβοῦμαι, κύριοι, μήπως συμβῆ καὶ τώρα... ἄλλὰ ταχέως, βλέπετε, παρέρχεται ἡ ὥρα, καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν ἀμέσως καὶ εἰς ἄλλα, διότι ἔχομεν πολλὰ ζητήματα μεγάλα.
- Ζ.— Μὰ πρὶν τὴν διακοίνωσιν νὰ στείλετε ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ ῥωτήσετε καὶ τὴ ἰδική μου γνώμη.
- Δ.— Ὡ! μίλλ παρδόν, ἀγαπητέ, καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε, ἀλλὰ ἐπείγουν οἱ καιροί, καθὼς παρατηρεῖτε. Ἐν τούτοις σᾶς ὑπόσχομαι εἰς ἄλλας περιπτώσεις πῶς θὰ συντάσσωμεν μαζί καὶ τὰς διακοινώσεις. Τί λέγετε περὶ αὐτοῦ καὶ σεῖς, καλέ μου Κόντε;
- Ρ.— Ὡ! σᾶς συχαίρω, κύριε Πρωθυπουργέ, τφόντι, ἀλλὰ κί' ἐγὼ μὲ νέα Κρούπ ἐξώπλισα τὴν Κίσα ν.
- Δ.— Ἀνέκαθεν οἱ Βούλγαροι ἀντίπαλοί μας ἦσαν, μὰ τώρα πλέον ἔφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω...
- Σ.— Διὰ τὴν διακοίνωσιν ἐκ βάρθους σᾶς συχαίρω.
- Δ.— Ἡ Φιλιππούπολις, μικρὰ κί' ὠραιότατη κώμη, λιμένα ἔχουσα εὐρὴν καὶ Ναύσταθμον ἀκόμη, μὲ χιλιάδας εἴκοσι κί' ἐπέκεινα κατοίκων, μὲ ἀφθονίαν μωρεῶν καὶ μεταξοσκωλήκων, πόλις λαμπρὰ, ἐμπορικὴ, καὶ ἴσως ἐκ τῶν πρώτων, κί' ὀριζομένη πρὸς Δυσμᾶς, Ἀνατολάς καὶ Νότον...
- Μ.— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε Πρωθυπουργέ, θὰ φύγω... θὰ μὲ ἀφήσης, ἀδελφέ, νὰ ὀμιλήσω ἄλλο;
- Δ.— Ὡ! μίλλ παρδόν, ἀγαπητέ... τί θέλετε νὰ πῆτε;
- Μ.— Μὰ μήπως μὲ ἀφίνετε... Σεῖς μόνον ὀμιλεῖτε.
- Δ.— Μὴ θέλετε νὰ κάμωμεν καὶ σεῖς ἐπιστρατεῖαν;
- Μ.— Ἐγὼ ζητῶ ν' αὐξήσωμεν ἀμέσως τὴν θητεῖαν.
- Δ.— Μὰ δὲν συμφέρ' ἡ αὐξήσις καθόλου εἰς τὸ κόμμα. Τί λέγετε περὶ αὐτοῦ καὶ σεῖς, Ῥοβέρτε Ῥώμα;
- Ρ.— Δὲν μᾶς συμφέρει βέβαια...
- Σ.— Βεβαίως δὲν συμφέρει.
- Π.— Διότι ὡς ἰστὸ κόκκαλο θὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι.
- Ζ.— Ἄλλως κί' ἐγὼ ἀντέταξα εἰς τῶσας ἀντιρρήσεις ν' ἀκολουθοῦν οἱ μαθηταὶ τὰς τακτικὰς ἀσκήσεις ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν συντόνου ἐποπτείας, καὶ τοῦτο φέρει αὐξήσιν, οὕτως εἰπεῖν, θητείας.
- Μ.— Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν θέλετε, ἀμέσως παραιτοῦμαι, ἂν καὶ γί' αὐτὸ σᾶς βεβαίῳ κατάκαρδα λυποῦμαι.
- Δ.— Ἄλλ' ὅμως ἐπιμένετε, ἀγαπητέ, ἀκόμη;
- Σ.— Θέλετε νὰ προστάξωμεν νὰ φέρουν ἄλλο ῥῶμι;
- Δ.— Σουμάδα μὴπως θέλετε;
- Ρ.— Θέλετε τίποτ' ἄλλο;
- Μ.— Ἄς ἦναι, τὴν παραιτήσιν πρὸς ὦραν ἀναβάλλω, γιὰ νὰ μὴ γίνω, κύριοι, καταστροφῆς αἰτία, κί' ἂς πάῃ πρὸς τὸ διάολο κί' ἡ τριετής θητεία.
- Π.— Περὶ τοιούτων ἐλαφρῶν μὴν πιάνεσθε πραγμάτων, ἀφοῦ θὰ γίνῃ ἰσχυρὰ καυγᾶς περὶ χρημάτων.
- Ζ.— Ἰδαί' ἀλήθεια ἰστὸς «Καιροῦς» τοῦ Πέτρου Κα- [νελλίδη πῶς ὁ Τρικούπης πονηρὸν διενεργεῖ παιχίδι; πῶς ταραχὰς ἀνακινεῖ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀνω Αἴγυπτον καὶ Κάτω Ἀλβανίαν, ὅπως μᾶς φέρῃ δι' αὐτῶν εἰς σύγχυσιν καὶ ζάλην, καὶ οὕτως εἰς τὰ πράγματα νὰ εἰσπηδήσῃ πάλιν;
- Δ.— Ὡ! ναί, τὸ ἔμαθα γί' ἐγὼ, μὴν σὲρ ἀμί, καὶ φρίττω, ἀλλ' ὁ Τρικούπης πάντοτε μαῦρος προδότης ἦτο. Οὐχ ἦττον ἀπεφάσισα ἐν πάσῃ συνειδήσει νὰ στείλω ἔξω ἄνθρωπον διὰ ν' ἀντενεργήσῃ.
- Ρ.— Λαμπρὰ ἰδέα!...
- Σ.— Βέβαια, ἰδέα λαμπροτάτη!
- Π.— Τί νὰ σᾶς πῶ!... μου ἰγνάρισε γιὰ χρήματα τὸ μάτι.
- Δ.— Ἐσκέφθην, δίχως ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου νὰ τοὺς ἴδῃ, νὰ στείλωμεν τὸν Πετμεζᾶν μετὰ τοῦ Κανελλίδη.
- Ρ.— Λαμπρὰ, ὠραία ἐκλογή!...
- Εἰν' ἄνθρωποι μὲ πίστιν.
- Μ.— Σᾶς βεβαίῳ πῶς ἐκλογὴν ἐκάματε ἀρίστην.
- Δ.— Ὁ Κανελλίδης, ἐμπειρὸς καὶ πολυπράγμων τόσον, καὶ εἰς τὸν Γούρκον ἄλλοτε, τὸν στρατηλάτην Ῥῶσ- [σον, ὅταν οἱ Ῥῶσοι, κύριοι, τοὺς Τούρκους ἐπολέμων, ἔγραφε κῶς καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ διαβῆ τὸν Αἶμον...
- Ζ.— Τοὺς θεωροῦμεν καὶ τοὺς δεῖ καθ' ὅλα καταλλήλους.
- Δ.— Ἀνακοινώσατε αὐτὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φίλους.
- Ρ.— Ναί! ὀφθαλμοὶ δι' ὀφθαλμῶν κί' ὀδόντες δι' ὀδόντων.
- Π.— Ἀλήθεια πῶς σᾶς φαίνονται καὶ τὰ περὶ προσόντων;
- Δ.— Ἀγαπητοὶ μοι κύριοι, σᾶς λέγομεν συντόμως πῶς πρέπει νὰ καταργηθῇ ὀσχυρὰ ὁ νόμος, διότι ἀδικούμεθα, διότι ἀδικοῦμεν, διότι καὶ τοὺς φίλους μας καταδυσσαρευοῦμεν, διότι δὲν εὐρίσκονται ὡς τώρα Ἀστυνόμοι, κί' οἱ πέντε Φαρμακόπουλοι μένουσιν ἀργοὶ ἀκόμη.
- Π.— Ἐγὼ νομίζω πῶς κανεὶς δὲν θὰ μᾶς κατακρίνῃ, ἂν μὴ μὴ μικρὰ παράβασις αὐτοῦ τοῦ νόμου γίνῃ. Ἐξάδελφοί μου προσφιλεῖς ἐκ τῶν Μολάων φθάνουν, κί' ὅλοι πικρὰ παράπονα νυχθημερὸν μοῦ κάνουν, ἀλλ' ὅμως τὰ ταξείδια τῶν πηγαίνουν εἰς τὸν βρόν- [τον, καθόσον οἱ ἐξάδελφοὶ στεροῦνται τῶν προσόντων. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὀβολὸν δὲν ἔχει κί' ὁ Ταμίας.
- Δ.— Καὶ ἤδη ἂς εἰσέλθωμεν ἰστὰ τῆς Οἰκονομίας.
- Π.— Ἀλλὰ τὸ παρακάματε, Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους, μὲ τῶσους σᾶς λογαριασμοὺς οἰκονομικωτάτους.

Ὁ ἀντάρτης τῶν «Καιρῶν»
μ' ἓνα ὄφος τρομερόν.

Οικονομία ἀπ' ἐδῶ καθὼς κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ καθουρίζομεν μ' αὐτὰς κοπανιστὸν ἀέρα,
ἐνῶ ἀνάγκη ἔχομεν χρημάτων καὶ δαπάνης,
καὶ ἄνευ τοῦ τῶν τίποτα δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνης.
Ἐγὼ τὰ μέτρα σας αὐτὰ δὲν τὰ καταλαμβάνω,
κι' οἰκονομίας πουθενὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάνω.
Καὶ πῶς τοὺς πατριώτας μου θὰ τοὺς τροφοδοτήσω;
καὶ πῶς τοὺς ἐξαδέλφους μου θὰ τοὺς οἰκονομήσω;
Αὐτὴ δὲν εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων,
κι' ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ φείδεσθε χρημάτων,
ἐγὼ χωρὶς ἀναβολὴν ἀμέσως παραιτοῦμαι,
ἂν καὶ γι' αὐτὸ σᾶς βεβαιῶ κατάκαρδα λυποῦμαι.
(Ἐνῶ τοιαῦτα μὲ θυμὸν ὁ ὑπουργὸς φωνάζει,
χωρὶς νὰ θέλῃ μιὰ γροθιά τοῦ Κόντε κατεβάζει·
ὁ δὲ Ῥοβέρτος θυμωθεὶς σηκώνει τὸ μαστοῦνι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σημαίνει τὸ κουδοῦνι.)

Δ.— Δὲν συμφωνοῦμεν δυστυχῶς στὰ μέτρα μας καθόλου,
καὶ βλέπω διὸ ἔχομεν ἀνάγκη πρωτοκόλλου,
εἰς τὸ ὁποῖον καὶ οἱ ἐξ ἡμεῖς νὰ ὀρκισθῶμεν
καθ' ἅπαντα τὸν βίον μας πῶς δὲν θὰ χωρισθῶμεν.
Λοιπὸν πῶς τὴν εὐρίσκετε αὐτὴν μὲν τὴν ἰδέαν;

Ρ.— Ἐξαίρετον...

Μ.— Μοναδικήν...

Σ.— Πραγματικῶς σπουδαίαν.

(Κι' ὁ Ἀντωνάκης σιωπῶν σ' αὐτὸ συγκιτηνεύει
ἐνῶ τὴν μαύρην κόμην τοῦ ἀμέριμνος θαυπεύει.)

Δ.— Ἐμεῖς λοιπὸν οἱ ὑπουργοὶ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων
ἐν μέσῳ πείνης καὶ λιμοῦ καὶ φοβερῶν κινδύνων
ὀμνύομεν μᾶ φωνῇ κι' ἐν πάσῃ συνειδήσει
καμμία δυσαρέσκεια πῶς δὲν θὰ μᾶ; χωρὶς
πῶς αἴρεται διὰ παντὸς ἡ τριετὴς θητεία,
πῶς εἰς τὴν γιῶμην καθενὸς θὰ δίδειτ' αὐθεντεία,
πῶς θὰ ὑπηρετήσωμεν πιστότατα τὸ κόμμα,
πῶς πάντοτε θὰ ἡμεῖς μία ψυχὴ, ἓν σῶμα,
πῶς πᾶσα οἰκονομικὴ ἀρχὴ θὰ καταρρεύσῃ,
ὁ Παππαμιχαλόπουλος ἂν δὲν συγκατανεύσῃ,
καὶ ὅτι θὰ τρεφόμεθα δαπάναις τῆς πατρίδος
μέχρι τῆς τελευταίας μας τοῦ αἵματος ῥανίδος.
Ὅμνύετε;

Ολ.— Ὅμνύομεν...

Δ.— Τώρα λοιπὸν ἀφήτε
τὰς μεταξύ μας ἐριδας, κι' εὐθὺς ὑπογραφήτε.
(Οἱ πάντες ὑπογράφονται μὲ τόσῃ προθυμίαν,
ἐνῶ τὰ ὄρολόγια σημαίνουν ὥραν μίαν·
κι' ἐνῶ σιγὴ ἐπικρατεῖ βαθεῖα καὶ μεγάλη,
ὁ Κόντε Ῥώμας ἔξαφνα «Ἄβε Μαρία» ψάλλει.)